

famuli tui, et eam introducere digneris ad semper virentia, et amœna loca Paradisi, ut vivat tibi amore indivisibili, qui à te, et ab electis tuis numquam separari potest. Qui cum Patre et Spiritu Sancto vivis, et regnas Deus in sæcula sæculorum. *R. Amen.*

IN EXPIRATIONE.

Cum vero tempus expirandi institerit, tunc maxime ab omnibus circumstantibus flexis genibus vehementer orationi instantum est. Ipse vero moriens, si potest, dicat; vel si non potest, assistens, sive Sacerdos pro eo clara voce pronuntiet: JESU, JESU, JESU. Quod, et ea, quæ sequuntur, ad illius aures, si videbitur, etiam saepius repeatet: In manus tuas, Domine, commendabo spiritum meum. Domine Jesu-Chrste suscipe spiritum meum. Sancta Maria ora pro me. Maria mater gratiæ, mater misericordiæ, tu me ab hoste protege, et hora mortis suscipe.

Tunc, ubi viget pia consuetudo, pulsetur campana Parochialis Ecclesie aliquibus ictibus, ad significandum fidelibus in urbe, vel loco, aut extra in suburbanis existentibus, instantem mortem expirantis aegroti, ut pro eo Deum rogare possint.

Egressa anima de corpore, statim dicatur hoc

R. Subvenite Sancti Dei, occurrite Angeli Domini, suscipientes animam ejus, offerentes eam in conspectu Altissimi.

Y. Suscipiat te Christus, qui vocavit te, et in sinum Abraham Angeli deducant te.

R. Suscipientes animam ejus, offerentes eam in conspectu Altissimi.

Y. Requiem æternam dona ei, Domine, et lux perpetua luceat ei. Offerentes eam in conspectu Altissimi.

Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie eleison. Pater noster,

Y. Et ne nos inducas, etc. R. Sed libera nos à malo.

Y. Requiem æternam, etc. R. Et lux perpetua luceat ei.

Y. A porta inferi. R. Erue, Domine, animam ejus.

Y. Requiescat in pace. R. Amen.

Y. Domine, exaudi orationem meam, etc.

Y. Dominus vobiscum, etc.

OREMUS.

Tibi, Domine, commendamus animam famuli tui N. ut defunctus sæculo tibi vivat: et quæ per fragilitatem humanae conversationis, peccata commisit, tu venia misericordis simæ pietatis absterge. Per Christum, etc. *R. Amen.*

NOTA. *Qui circa assistentiam infirmorum amplius desideret, audeat aureum librum S. M. Alph. de Ligorio cui titulus Homo Apostolicus, ubi optimam inveniet doctrinam, quam etiam in hispanum idioma translatam legere quibit in alio opere cui titulus Manual de Confesores.*

APPENDIX II ET ULTIMA.

DE ADJURATIONE ET EXORCISMIS.

DOCTRINÆ ET CANONES.

(Ex Rit. Tarragonensi).

Adjuratio est contestatio rei sacrae, cuius reverentia intendimus alterum promovere ad aliquid præstandum.

Duplex autem est adjuratio, nempe deprecativa, quæ fit deprecando; imperativa, quæ fit præcipiendo, et timorem incutiendo per contestationem rerum sacrarum. Adjuratione imperativa utimur erga subditos, nam vis præceptiva dirigitur ad subditos. Imo graviter peccat, qui ea utitur in non subditos in re gravi, nam usurpat sibi alienam potestatem.

Dæmones non adjurantur adjuratione deprecativa, quia hæc fieri non potest sine subjectione, submissione, et societate, quæ cum dæmonie gravissimo humani generis hoste

prorsus est illicita; sed adjurantur adjuratione imperativa, quia Ecclesia speciale habet in dæmones potestatem ei à Christo communicatam (*Luc. x*) ubi cum ejus discipuli dicserent, *Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in Nomine tuo*, ait illis: *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes, et scorpiones, et super omnem virtutem inimici: et nihil vobis nocebit.* Adjuratione vero deprecativa utimur erga Deum, vel Santos, vel homines ad aliquid deprecandum, ut patet ex communi Ecclesiæ usu, quæ verbis adjuratoriis finem orationibus imponit, *Per Dominum nostrum, etc.*

Sola rationalis creatura congruenter adjurari potest; quia ipsa sola potest reverentia rerum sacrarum, et amore vel timore Dei compelli ad aliquid agendum: propterea adjurari possunt homines tam viatores quam beati; Angeli tam boni quam mali. Imo Deus ipse potest aliquo modo adjurari, non per modum imperii, sed per modum obsecrationis et depreciationis, ut patet ex usu et praxi Ecclesiæ, quæ semper orare consuevit per Christum.

Creature inanimatae per se non adjurantur, sed quatenus respiciunt creaturam rationalem; ob id aqua, vel sal exorcizatur, ut in ejus usu Deus assistat, diaboli vires contundat, eumque expellat, ita ut in illius usu nocere nequeat.

Adjurantur etiam locustæ fructibus nocentes, grandines, et nubes, etc., non per se, nec directe, sed per ordinem ad dæmonem, vel ad Deum, à quibus moveri possunt: dum adjurantur per ordinem ad Deum, utimur adjuratione deprecativa; dum adjurantur per ordinem ad dæmonem, utimur imperativa, imperando illi ne moveat, ne noceat, sed desistat.

Non est licitum adjurare dæmones, ut opem ferant ad fungandas grandines, et alia similia: quia non licet beneficium à dæmone expectare, et cum eo societatem habere, Christus enim tantum reliquit potestatem arcendi dæmones tamquam hostes, et consequenter recedendi ab eorum societate.

Facultas adjurandi dæmones, eosque expellendi competit solis Clericis habentibus ordinem exorcistarum, quoties ad-

juratio fit juxta publicam formam ab Ecclesia præscriptam et juxta ritum exorcismorum. Hoc patet ex forma, quæ profertur in collatione ordinis exorcistatus. Et quamvis Parochis et Clericis exorcistis proprie competit potestas expellendi dæmones ex officio (seu publice) per invocationem nominis Dei, et per exorcismos; tamen in Synodo Tarragonensi an. 1668 habita per Ilm. D. D. Fr. Joan. Emmanuel de Spinosa prohibitum fuit Parochis aliisque Clericis habentibus ordinem exorcistatus hanc potestatem exercere, nisi gaudeant licentia expressa ab Ordinario, et fuerint per Ordinarium specialiter ad id approbati et idonei judicati; nam ad hoc munus exercendum, non solum requiritur scientia et prudentia, verum etiam probitas. *Hucusque Rituale Tarragonense.*

Ad rem hic addenda videtur sequens doctrina ex S. Ligo-
rio, Billuart, et aliis desumpta. Est utique officium Exor-
cistæ adjurare dæmones, verum propter frequentes abusus,
qui in exorcismis aliquando irrepsero, aliisque justis de cau-
sis, nequidem Presbyteri ex hodierna Ecclesiæ disciplina ad-
jurare possunt dæmones, nisi prius obtenta expressa et spe-
ciali Ordinarii licentia: licet enim exorcistatus ordine insig-
nitus revera potestatem habeat exorcizandi, illam tamen
habet Superioris voluntati subjectam, ac veluti annexam et
ligatam. Et nullum posse exorcizare sine facultate Ordinarii,
etiamsi Regularis sit, decrevit S. Congregatio Episcop. et Re-
gul. in Florentina 22 februarii 1625, et expresse confirmavit
S. Cong. S. Officii die 5 juli 1710 per Litteram Encyclicam
directam omnibus Archiepiscopis, Episcopis, aliisque Ordinariis Italiae, et Insularum adjacentium, quam italico idio-
mate exaratam de verbo ad verbum excrispit P. Luc. Ferr. V.
Exorcizare n. 10.

Imo in hac Vicensi Dicecesi nullus ministerium Exorcistæ
exercere valet sine licentia Ordinarii in scriptis. Ita constat
ex Constitutionibus Synodalibus Vicen. in unum collectis,
renovatis et auctis sub Ilmo. Episc. D. D. Emmanuele à Mu-
ñoz, in quibus cap. VII haec habentur: « Ideo hac Constitu-
tione decernimus, ne ullus ministerium Exorcistæ exerceat,

« absque Nostra , vel Nostri Vicarii Generalis licentia in scriptis. » Optime ergo inter regulas exorcismorum in Collectione P. Sannig contentas hæc apponitur, nempe : « Caveat autem Exorcista, ne ipse hoc munus exerceat, nisi prius habita in scriptis facultate à Superiori suo Majore. »

Observanda pro praxi exorcizandi obsessos à dæmone.

(Ex Rituali Romano).

Sacerdos, sive quivis aliis legitimus Ecclesiæ minister, vexatos à dæmone exorcizatur, ea, qua par est, pietate, prudentia, ac vite integritate prædictus esse debet, qui non sua, sed divina fretus virtute, ab omni rerum humanarum cupiditate alienus, tam pium opus ex charitate constanter, et humiliter exequatur. Hunc præterea maturæ ætatis esse decet, et non solum officio, sed etiam morum gravitate reverendum.

Ut igitur suo munere recte fungatur, cum alia multa sibi utilia documenta, quæ brevitatis gratia hoc loco prætermituntur, ex probatis Auctoribus, et ex usu noscere studeat; tum hæc pauca magis necessaria diligenter observabit:

In primis ne facile credat, aliquem à dæmone obsessum esse, sed nota habeat ea signa, quibus obsessus dignoscitur ab iis, qui vel atrabili, vel morbo aliquo laborant. Signa autem obsidentis dæmonis sunt: ignota lingua loqui pluribus verbis, vel loquentem intelligere; distantia, et occulta patefacere; vires supra ætatis, seu conditionis naturam ostendere; et id genus alia, quæ cum plurima concurrunt, majora sunt indicia.

Hæc autem ut magis cognoscat, post unum, aut alterum exorcismum, interroget obsessum, quid senserit in animo, vel in corpore, ut sciat etiam, ad quænam verba magis dæboli conturbentur, ut ea deinceps magis inculcet, ac repetat.

Advertat, quibus artibus, ac deceptionibus utantur dæmones ad Exorcistam decipiendum: solent enim ut plurimum fallaciter respondere, et difficile se manifestare, ut Exorcista diu defatigatus desistat, aut infirmus videatur non

esse à dæmonio vexatus. Aliquando, postquam sunt manifesti, abscondunt se, et relinquunt corpus quasi liberum ab omni molestia, ut infirmus putet, se omnino esse liberatum; sed cessare non debet Exorcista, donec viderit signa liberationis. Aliquando etiam dæmones ponunt quæcumque possunt impedimenta, ne infirmus se subjiciat exorcismis, vel conantur persuadere, infirmitatem esse naturalem: interdum in medio exorcismi faciunt dormire infirmum, vel ei visionem aliquam ostendunt, subtrahendo se, ut infirmus liberatus videatur. Aliqui ostendunt factum maleficium, et à quibus sit factum, et modum ad illud dissipandum: sed caveat, ne ob hoc ad magos, vel ad sagas, vel ad alios, quam ad Ecclesiæ ministros confugiat, aut ulla superstitione, aut alio modo illico utatur. Quandoque diabolus infirmum quiescere, et suscipere sanctissimam Eucharistiam permittit, ut discessisse videatur. Denique innumerabiles sunt artes, et fraudes diaboli ad decipiendum hominem, quibus ne fallatur, Exorcista cautus esse debet.

Quare memor, Dominum nostrum dixisse, genus esse dæmoniorum, quod non ejicitur nisi per orationem, et jejunium (*Matth. xvii*), hæc duo potissimum remedia ad impestrandum divinum auxilium, dæmonesque pellendos, exemplo Sanctorum Patrum, quoad ejus fieri poterit, tum per se, tum per alios curet adhiberi.

In Ecclesiam, si commode fieri potest, vel in alium reliquum et honestum locum seorsum à multitudine perductus energumemus exorcizetur, sed si fuerit ægrotus, vel persona nobilis, vel alia honesta de causa, in domo privata exorcizari poterit.

Admoneatur obsesus, si mente et corpore valeat, ut pro se oret Deum, ac jejunet, et sacra Confessione, et Communione sæpius ad arbitrium Sacerdotis se communiat; et dum exorcizatur, totum se colligat, et ad Deum convertat, ac firma fide salutem ab eo deposcat cum omni humilitate. Et cum vehementius vexatur, patienter sustineat, nihil diffidens de auxilio Dei. Habeat præ manibus, vel

in conspectu Crucifixum. Reliquiae quoque Sanctorum, ubi haberi possint, decenter, ac tuto colligatae, et coopertae ad pectus, vel ad caput obsessi reverenter admoveantur: sed caveatur, ne res sacrae indigne tractentur, aut illis à dæmonie ulla fiat injuria. Sanctissima vero Eucharistia super caput obsessi, aut aliter ejus corpori non admoveatur, ob irreverentiae periculum.

Exorcista ne vagetur in multiloquio, aut supervacaneis vel curiosis interrogationibus, præsertim de rebus futuris, et occultis ad suum munus non pertinentibus, sed jubeat immundum spiritum tacere, et ad interrogata tantum respondere, neque ei credatur, si dæmon simularet se esse animam alicujus Sancti, vel defuncti, vel Angelum bonum.

Necessariae vero interrogationes sunt, ut de numero, et nomine spirituum obsidentium, de tempore, quo ingressi sunt, de causa, et aliis hujusmodi. Cæteras autem dæmonis nugas, risus, et ineptias Exorcista cohipeat, aut contemnat, et circumstantes, qui pauci esse debent, admoneat, ne hæc carent, neque ipsi interrogent obsessum; sed potius humilietur, et enixe Deum pro eo precentur.

Exorcismum vero faciat, ac legat cum imperio, et auctoritate, magna fide, et humilitate, atque fervore: et cum viderit spiritum valde torqueri, tunc magis instet, et urgeat; et quoties viderit obsessum in aliqua corporis parte commoveri, aut pungi, aut tumorem alicubi apparere, ibi faciat signum Crucis, et aqua benedicta aspergat, quam exorcizando in promptu habeat.

Observet etiam, ad quæ verba dæmones magis contremiscant, et ea sæpius repetat; et quando pervenerit ad combinationem, eam iterum, et sæpius proferat, semper pœnam augendo; ac si videat se proficere, in ipsa perseveret per duas, tres, quator horas, et amplius, prout poterit, donec victoriam consequatur.

Caveat proinde Exorcista, ne ullam medicinam infirmo, vel obsesso præbeat, aut suadeat: sed hanc curam medicis relinquit.

Mulierem exorcizans semper secum habeat honestas personas, quæ obsessam teneant, dum exagitatur à dæmonio, quæ quidem personæ sint patienti, si fieri potest, cognitio ne proximæ; atque honestatis memor Exorcista caveat, ne quid dicat vel faciat, quod sibi, aut aliis occasio esse possit pravæ cogitationis.

Dum exorcizat, utatur Sacrae Scripturæ verbis potius, quam suis, aut alienis: jubeatque dæmonem dicere, an detineatur in illo corpore ob aliquam operam magicam, aut malefica signa, vel instrumenta, quæ si obsessus ore sumpserit, evomat; vel si alibi extra corpus fuerint, ea revelet, et inventa comburantur. Moneatur etiam obsessus, ut tentationes suas omnes Exorcistæ patefaciat.

Si vero obsessus liberatus fuerit, moneatur, ut diligenter sibi caveat à peccatis, ne occasionem dæmoni præbeat in ipsum revertendi, ne fiant novissima hominis illius pejora prioribus.

FORMA EXORCIZANDI OBSESSOS A DÆMONIO.

(Ex Rit. Rom. Tarr. Vicen. et Col. P. Sannig.).

Sacerdos, sive alius Exorcista, rite confessus, aut saltem corde peccata sua detestans, peracto, si commode fieri potest, Sanctissimo Missæ Sacrificio, divinoque auxilio piis precibus implorato, superpelliceo, et stola violacea, cuius extrema pars ad obsessi collum circumponatur, indutus, et coram se habens obsessum ligatum, si fuerit periculum, cum, se, et stantes communiat signo Crucis, et aspergat aqua benedicta, et genibus flexis, aliis respondentibus, dicat Litanias ordinarias usque ad Preces inclusive, ut supra pag. 40.

In fine Antiphona:

Ne reminiscaris, Domine, delicta nostra, vel parentum nostrorum, neque vindictam sumas de peccatis nostris. Pater noster, secreto.

¶. Et ne nos inducas, etc. ¶. Sed libera nos, etc.

PSALMUS LIII. Deus in nomine tuo salvum me fac, etc., ut supra pag. 252. Gloria Patri, etc.

- ℣. Salvum fac servum tuum.
℟. Deus meus sperantem, etc.
℣. Esto ei, Domine, turris fortitudinis.
℟. A facie inimici.
℣. Nihil proficiat inimicus in eo.
℟. Et filius iniquitatis, etc.
℣. Mitte ei, Domine, auxilium, etc.
℟. Et de Sion tuere, etc.
℣. Domine, exaudi, etc. ℣. Dominus vobiscum, etc.

OREMUS.

Deus, cui proprium est misereri semper, et parcere: suscipe deprecationem nostram; ut hunc famulum tuum (*vel* famulam tuam) quem (*vel* quam) delictorum catena constringit, miseratio tuae pietatis clementer absolvat.

Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus, Pater Domini nostri Iesu-Christi: qui illum refugam tyrannum, et apostatam gehennæ ignibus deputasti; quique Unigenitum tuum in hunc mundum misisti, ut illum rugientem conterreret; velociter attende, accelera, ut eripias hominem ad imaginem, et similitudinem tuam creatum à ruina, et dæmonio meridiano. Da, Domine, terrorem tuum super bestiam, quæ exterminat vineam tuam. Da fiduciam servis tuis contra nequissimum draconem pugnare fortissime, ne contemnat sperantes in te, et ne dicat, sicut in Pharaone, qui jam dixit, Deum non novi, nec Israel dimitto. Urgeat illum dextera tua potens discedere à famulo tuo N. (*vel* à famula tua N.) Ne diutius præsumat captivum tenere, quem tu ad imaginem tuam facere dignatus es, et in Filio tuo redemisti: Qui tecum vivit, et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. ℟. Amen.

Deinde præcipiat dæmoni hunc in modum:

Præcipio tibi, quicumque es, spiritus immunde, et omnibus sociis tuis hunc Dei famulum obsidentibus, ut per mysteria Incarnationis, Passionis, Resurrectionis, et Ascensionis Domini nostri Iesu-Christi, per missionem Spiritus

Sancti, et per adventum ejusdem Domini nostri ad judicium dicas mihi nomen tuum, diem, et horam exitus tui, cum aliquo signo; et ut mihi Dei ministro, licet indigno, prorsus in omnibus obedias: neque hanc creaturam Dei, vel circumstantes, aut eorum bona ullo modo offendas.

Deinde legantur super obsecrum hæc Evangelia, vel unum, aut alterum. Lectio sancti Evangelii secundum Joannem. Hæc dicens signat se, et obsecrum in fronte, ore, et pectore. In principio erat Verbum., etc., ut supra pag. 31.

Lectio sancti Evangelii secundum Marcum.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Euntes in mundum universum prædicate Evangelium omni creature. Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit: qui vero non crediderit condemnabitur. Signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur: In nomine meo dæmonia ejicient: linguis loquentur novis: serpentes tollent: et si mortiferum quid biberint, non eis nocebit: super ægros manus impo- nent, et bene habebunt.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore: Reversi sunt septuaginta duo cum gau- dio, dicentes ad Jesum: Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo. Et ait illis: Videbam Satanam si- cut fulgor de cœlo cadentem. Ecce dedi vobis potestatem calcandi supra serpentes, et scorpiones, et super omnem virtutem inimici; et nihil vobis nocebit. Verumtamen in hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subjiciuntur: gaudete autem, quod nomina vestra scripta sunt in cœlis.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore: Erat Jesus ejiciens dæmonium, et il- lud erat mutum. Et cum ejecisset dæmonium, locutus est mutus, et admiratae sunt turbæ. Quidam autem ex eis di- xerunt: In Beelzebub principe dæmoniorum ejicit dæmo- nia. Et alii tentantes, signum de cœlo quærebant ab eo.

Ipse, autem ut vidit cogitationes eorum, dixit eis : Omne regnum in seipsum divisum desolabitur, et domus supra domum cadet. Si autem et Satanus in seipsum divisus est, quomodo stabit regnum ejus? quia dicitis, in Beelzebub me ejicere dæmonia. Si autem ego in Beelzebub ejicio dæmonia: filii vestri in quo ejiciunt? Ideo ipsi judices vestri erunt. Porro si in digito Dei ejicio dæmonia: profecto pervenit in vos regnum Dei. Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea, quæ possidet. Si autem fortior eo supervenient vicerit eum, universa arma ejus auferet, in quibus confidebat, et spolia ejus distribuet.

¶. Domine, exaudi, etc. ¶. Dominus vobiscum, etc.

OREMUS.

Omnipotens Domine, Verbum Dei Patris, Christe Iesu, Deus, et Dominus universæ creaturæ; qui sanctis Apostolis tuis dedisti potestatem calcandi super serpentes, et scorpiones, qui inter cetera mirabilium tuorum præcepta dignatus es dicere, dæmones effugate: cuius virtute motus tamquam fulgor de cœlo Satanas cecidit: tuum sanctum nomen cum timore, et tremore suppliciter deprecor, ut indignissimo mihi servo tuo, data venia omnium delictorum meorum, constantem fidem, et potestatem donare digneris, ut hunc crudelem dæmonem, brachii tui sancti munitus potentia, fidenter, et securus aggrediar, per te, Jesu-Christe Domine Deus noster, qui venturus es judicare vivos, et mortuos, et sæculum per ignem. ¶. Amen.

Deinde muniens se, et obsessum signo Crucis, circumposita parte stolæ ad collum ejus, et dextera manu sua capiti ejus imposta, constanter et magna cum fide dicat ea, quæ sequuntur:

¶. Ecce Crucem Domini, fugite partes adversæ.
¶. Vicit leo de tribu Juda, radix David.
¶. Domine, exaudi, etc. ¶. Dominus vobiscum, etc.

OREMUS.

Deus, et Pater Domini nostri Jesu-Christi, invoco nomen

sanctum tuum, et clementiam tuam supplex exposco, ut aduersus hunc, et omnem immundum spiritum, qui vexat hoc plasma tuum, mihi auxilium præstare digneris. Per eumdem Dominum.

¶ Exorcismus.

Exorcizo te, immundissime spiritus, omnis incurso aduersarii, omne phantasma, omnis legio, in nomine Domini nostri Iesu-Christi era dicare, et effugare ab hoc plasmate Dei. Ipse tibi imperat, qui te de supernis cœlorum in inferiora terræ demergi præcepit. Ipse tibi imperat, qui mari, ventis, et tempestatibus imperavit. Audi ergo, et time, Satana, inimice fidei, hostis generis humani, mortis adductor, vitæ raptor, justitiæ declinator, malorum radix, fomes vitiorum, seductor hominum, proditor gentium, initiator invidiæ, origo avaritiæ, causa discordiæ, excitator dolorum: quid stas, et resistis, cum scias Christum Dominum vires tuas perdere? Illum metue, qui in Isaac immolatus est, in Joseph venumdatus, in agne occisus, in homine crucifixus, deinde inferni triumphator fuit.

Sequentes Cruces siant in fronte obsessi.

Recede ergo in nomine Patris, et Fili, et Spiritus Sancti; da locum Spiritui Sancto, per hoc signum sanctæ Crucis Jesu-Christi Domini nostri: Qui cum Patre, et eodem Spiritu Sancto vivit, et regnat Deus, per omnia sæcula sæculorum. ¶. Amen.

¶. Domine, exaudi, etc. ¶. Dominus vobiscum, etc.

OREMUS.

Deus conditor et defensor generis humani, qui hominem ad imaginem tuam formasti: respice super hunc famulum tuum N. (vel hanc famulam tuam N.) qui (vel quæ) dolis immundi spiritus appetitur, quem vetus adversarius, antiquus hostis terræ, formidinis horrore circumvolat, et sensum mentis humanæ stupore defigit, terrore conturbat, et metu trepidi timoris exagitat. Repelle, Domine, virtutem diaboli, fallacesque ejus insidias amove; procul impius ten-

tator aufugiat : sit nominis tui signo **X** (*in fronte*) famulus tuus munitus, et in animo tutus, et corpore.

Tres crucis sequentes fiant in pectore daemoniaci.

Tu pectoris **X** hujus interna custodias. Tu viscera **X** regas. Tu **X** cor confirmes. In anima adversatricis potestatis tentamenta evaneſcant. Da, Domine, ad hanc invocationem sanctissimi nominis tui gratiam, ut qui hucusque terrebat, territus aufugiat, et virtus abscedat, tibique possit hic famulus tuus, et corde firmatus, et mente sincerus debitum præbere famulatum. Per Dominum, etc.

¶ *Exorcismus.*

Adjuro te, serpens antique, per Judicem vivorum, et mortuorum, per factorem tuum, per factorem mundi, per eum, qui habet potestatem mittendi te in gehennam, ut ab hoc famulo Dei N. qui ad Ecclesiae sinum recurrit, cum metu, et exercitu furoris tui festinus discedas. Adjuro te iterum **X** (*in fronte*) non mea infirmitate, sed virtute Spiritus Sancti, ut ex eas ab hoc famulo Dei N. quem omnipotens Deus ad imaginem suam fecit. Cede igitur, cede non mihi, sed ministro Christi. Illius enim te urget potestas, qui te Crucis suæ subjugavit. Illius brachium contremisce, qui devictis gemitibus inferni, animas ad lucem perduxit. Sit tibi terror corpus hominis **X** (*in pectore*) sit tibi formido imago Dei **X** (*in fronte*). Non resistas, nec moreris discedere ab homine isto, quoniam complacuit Christo in homine habitare. Et ne contemendum putas, dum me peccatorem nimis esse cognoscis. Imperat tibi Deus **X**. Imperat tibi majestas Christi **X**. Imperat tibi Deus Pater **X**, imperat tibi Deus Filius **X**, imperat tibi Deus Spiritus **X** Sanctus. Imperat tibi Sacramentum Crucis **X**. Imperat tibi fides Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, et ceterorum Sanctorum **X**. Imperat tibi Martyrum sanguis **X**. Imperat tibi continentia Confessorum **X**. Imperat tibi pia Sanctorum, et Sanctorum omnium intercessio **X**. Imperat tibi Christianæ fidei mysteriorum virtus **X**. Exi ergo transgres-

sor. Exi seductor, plene omni dolo, et fallacia, virtutis iniuste, innocentium persecutor; da locum dirissime; da locum impiissime; da locum Christo, in quo nihil invenisti de operibus tuis, qui te spoliavit, qui regnum tuum destruxit, qui te victum ligavit, et vasa tua diripuit, qui te projectit in tenebras exteriores, ubi tibi cum ministris tuis erit præparatus interitus. Sed quid truculente reniteris? quid temerarie detrectas? Reus es omnipotenti Deo, cuius statuto transgressus es. Reus es Filio ejus Jesu-Christo Domino nostro, quem tentare ausus es, et crucifigere præsumpsisti. Reus es humano generi, cui tuis persuasionibus mortis venenum propinasti.

Adjuro ergo te, draco nequissime, in nomine Agni **X** immaculati, qui ambulavit super aspidem, et basiliscum, qui conculcavit leonem, et draconem, ut discedas ab hoc homine **X** (*in fronte*), discedas ab Ecclesia Dei **X** (*fat signum Crucis super circumstantes*), contremisce, et effuge, invocato nomine Domini illius, quem inferi tremunt, cui Virtutes celorum, et Potestates, et Dominationes subjectæ sunt; quem Cherubim, et Seraphim indefessis vocibus laudant, dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus Sabaoth. Imperat tibi Verbum **X** caro factum. Imperat tibi natus **X** ex Virgine. Imperat tibi Jesus **X** Nazarenus, qui te, cum discipulis ejus contemneres, elisum; atque prostratum exire præcepit ab homine; quo præsente, cum te ab homine separasset, nec pororum gregem ingredi præsumebas. Recede ergo nunc adjuratus in nomine ejus **X** ab homine, quem ipse plasmavit. Durum est tibi velle resistere **X**. Durum est tibi contra stimulum calcitrare **X**. Quia quanto tardius exis, tanto magis tibi supplicium crescit, quia non homines contemnis, sed illum, qui dominatur vivorum, et mortuorum, qui venturus est judicare vivos, et mortuos, et sæculum per ignem. ¶ Amen.

¶. Domine, exaudi, etc.

¶. Dominus vobiscum, etc.